

Mien opa Jan Kikkert uit de Westen, familiegeschiedenis

Mien opa Jan Kikkert *uit* de Westen, geboren als zoon van Nanning Kikkert en Jannetje Bakker, was een wilde avontuurlijke jongen. Ze moesten hem eens met touwen van de in bouwvallige staat verkerende doopsgezinde kerk afhalen. Hij dreef in Weegersweel in een schapentrog rond en was een zorg voor z'n moeder. Als ie van huis ging waarschuwde zij '*kiek je uut, jongen*', '*ja moe*', was het antwoord. Hij was zeer vechtlustig en lokte dat ook uit. Er is een verhaal dat hij vechtend het café, dat tegen de kerkmuur in De Waal was gebouwd, rollend naar buiten kwam.

Toen hij negentien jaar oud werd en in de kerk aangenomen kon worden zei de dominee dat hij eerst z'n leven moest beteren. Wat er toen met hem gebeurt is, weten we niet, maar hij ging lopend het evangelie verkondigen. Zette aan Den Hoorn en De Koog een zondagsschool op. Hij woonde in De Westen, maar door vererving hadden ze verschillende stukjes land waar schapen liepen. Die ging hij dan op z'n looptochten gelijk eten en water geven. Zo heeft hij lopend over Texel heel wat kilometers *afleid*. Op de zondagsschool aan De Koog kwam een uit de kluiten gewassen *meissie*, Cornelisje Boon, twaalf jaar oud. Hij werd gelijk verliefd op haar. Wachtte tot ze achttien was en trouwde haar.

Hij kreeg bij Cornelisje achter elkaar drie dochters, Jannetje, Duw en Cor. Bij de derde liep hij kwaad de deur uit. Maar niet getreurd, hij kreeg nog zes zonen. Nanning, Meyert-Jan, Jaap, Jan, Piet en Bert. En nog een dochter Guurtrui. Hij had drie boerderijen: De Westen, Vredestein en Waal en Burg, via Cornelisje Boon. Een heel grote riet gedekte schuur, waar mijn ouders een woonhuis in bouwden. Mijn vader was inmiddels getrouwd met een dochter uit een gezin uit Friesland van negentien kinderen, die op Texel waren beland door een geloofsgenoot, Grisnicht geheten. Ze waren allebei lid van een landelijk bekende sekte, de wederdopers. Zij heette Doet Terpstra en zij werd mijn moeder. Ze kreeg bij Jan zeven *kienders*, waarvan er één stierf, veertien dagen oud. Ieder jaar op zijn geboortedag liep mijn moeder de hele dag te *skreeuwe*. Ik dacht 'kan ik dat wel opschrijven?', maar verdriet hoort bij het leven'.

We hadden een hele leuke vrolijke vader, als jullie Roel kennen, zo was hij. We hadden een fijn gezin. Mijn ouders hebben één keer ruzie *maakt*, dat vond ik geweldig. Dat ze ook gewoon mensen waren. Wij als kinderen konden behoorlijk ruzie maken. In de tweede oorlog had mijn vader benzine kocht, die stolen was. Hij werd als heler voor anderhalf jaar veroordeeld wegens diefstal. Ome Piet, getrouwd met Sina Lap uit Den Hoorn, was kinderloos. In die tijd kwamen zij veel bij ons op de boerderij. Ik zong liedjes voor tante Sina. Haar favoriet was 'ik stuur je een boeketje rode rozen'. Toen vader weer thuis kwam, alle broers een boerderij bezaten, bleef ome Piet op Waal en Burg wonen in de paardenstal en werde het de gebroeders Kikkert.

De gebroeders hadden avonturenbloed, zagen overal brood in. Vlak na de oorlog maakten ze stroop uit suikerbieten. De Engelse bommenwerpers die Duitsland bestookten hadden hun route over Texel. Ik hoor nog 's nachts het monotone geluid van die vloot vliegtuigen. Maar zij gooiden gewoon hun ballast over boord, dat waren torpedovormige tanken. Als je die in de lengte doormidden zaagde, kon je er veel

suikerbieten in koken. Zo maakten ze stroop. Van over heel Texel kwamen ze stroop kopen in moeders winkeltje.

Overal stonden emmertjes, potten en schalen om gevuld te worden met stroop, als er weer een partij klaar was. Trijntje van Arie de Ridder uit het Kogerveld, had een antieke zuurtjespot *neerzet*. Toen ze weer kwam was haar zuurtjespot weg. 'Dan neem ik een are mee terug', zei Trijntje. Bij Trijntje logeerde een oorlogskind, zo noemden wij dat. Oorlogskinderen kwamen uit de steden waar honger werd geleden. Het kind bij Trijntje heette Piet Lets en hij was mijn vriendje. Hij besteedde wel veel aandacht aan Guusta Kiwiet en ik was jaloers en kwaad en zei 'Pietje is een dief'.

Are dag zag ik Pietje naar de bovenmeester lopen en werd zeer ongerust. Ja hoor, een brief voor mijn ouders. 'Jij gaat onmiddellijk je verontschuldigen aanbieden', verordonneerde mijn moeder. Je gehoorzaamde je ouders, dus ging ik de twee à drie kilometer lopende op weg naar Pietje. Mijn één jaar oudere broer ging mee ter ondersteuning. Bij Pietje aangekomen brulden we heel hard 'Volk in' door de openstaande deur. Geen geluid of beweging. Toen stak Pietje zijn hoofd om de hoek van de deur en moest ik wel tevoorschijn komen. Ik stamelde mijn verontschuldigen en Pietje gaf ons een *koppie* thee met een *koekie*. Hij was net zo confuus als wij waren. De eerste gasten, Amsterdammers, kwamen later als toeristen op vakantie op de boerderij, waar acht slaapkamers in waren gebouwd. In 1947 verbrandde de boerderij.

Er was groot gebrek aan accommodatie en materiaal om te bouwen was er niet, dus bouwde vader en ome Piet twee slaapzalen van pakken stro. Het dak van dennenslierten met riet en een stuivende betonnen vloer. Bedden, matrassen en dekens van vliegveld Vlijt, achtergelaten door de Duitsers. En de hele keukeninrichting met pannen van wel 30 liter en een groot kolenfornuis. Er was een grote luxe aardappelschrapmachine. Ik hielp mijn moeder met koken voor 120 man. Iedere dag soep, om de dag vlees in de soep of bij de warme maaltijd. Zodat ze iedere ze iedere dag een stukje vlees kregen. Stukjes suddervlees, saucijzen. Opgebakken boterhamworst, gehaktballen of een ei.

Akkie v.d. Kerkhof-Kikkert